

A boríték, a munkabér — minden dolgozót közelről érintő, kényes kérdés. Nem is lehet zokonyvni, hogy a vállalatoknál, az üzemekben és egyebütt az emberek összeméregetik a boríték tartalmát. S különösen akkor van sok szóbeszéd, ha ez az összehasonlítás bizonyos aránytalanságokat tartalmaz. De azt is elmondhatjuk: az aránytalanság és olykor igazságtalanság a bérszabályzat idejélmúlt rendelkezéseiből is adódhat.

Ezért figyeltünk fel a hírre: a Dunai Vasműben alkalmazott érdekes kezdeményezésre. A vasmű kohászati üzemében, az olvasztóműben és az acélműben ugyanis alapos közvéleménykutatást rendeztek a jövő évi bérszabályzat tervezetének elkészítése előtt. Nem túlzás a dunai városiak alaposágát dicsérni: a három nagy gyáregység már hetekkel ezelőtt üze-

menként és műhelyenként közvéleménykutatást fűzettek adott ki, amelyekbe a dolgozók bejegyezték a munkahelyük béreire vonatkozó észrevételeiket, javaslatukat. Van mit tanulmányoznia a három gyáregység munkautó osztályának. Ennek feladata, hogy — az észrevételek és javaslatok figyelembevételével — összeállítsa a bérszabályzat tervezetét, amelyet megvitatásra a dolgozók elé terjesztenek.

Nagyon szimpatikus „szolgálati út” ez: már az új bérszabályzat tervezeténél hadd bábáskodjanak ott a munkások, akiket ez a legközelebb érint. S a javaslatok felhasználásával készítik el a munka és bérügyi szervek a tervezetét, amelyet — hiszen részük van benne — magukénak éreznek majd a munkások.

Örökbefogadott gyermekek sorsa

A gyermektelen Zs.-házaspár Gyulára utazott, hogy az ottani gyermekvédelmi intézetből elhozza és örökre fogadja az akkor 16 hónapos Imrét. A vér szerinti szülők könyvet sem ejtettek, hogy meg kell válniuk a gyermektől. Azóta sem érdeklődtek iránta, hogy él-e, hal-e a kis Imre? Zs.-ék viszont úgy szerették, mint a sajátjukat. Mikor beszélni, fejlődni kezdett a kisfiú, észrevették, hogy valahogy másképpen viselkedik, mint hasonló korú társai. Orvchosz vitték. A vizsgálat eredménye lesújtó volt. Tudathasadást állapítottak meg a kisfiúnál. Hatéves korában így került gyógykezelésébe a gyermekvédelmi iskolába is.

Szeriefoszlott remény

Évekig tartó gyógykezelés sem hozott javulást, sőt a gyermek növekedésével a betegség is erősebben lépett fel. Imriske indulatkitörései most már gyakoriak, az iskolában is napirenden csinálta a jeleket, szinte lényegtelen dolgok miatt. Nem tehet róla,

betegség vezérli cselekedeteit. Az örökbefogadó szülők — noha nagyon szeretik a kisfiút —, nagy gondjukban bajukban a kerületi tanács gyámügyi csoportjához fordultak, hogy bontsák fel az örökbefogadást. A gyermek kerüljön vissza az intézetbe, illetve a vér szerinti szülőkhez, mondván, hogy ők annak idején egészséges és nem beteg gyermeket akartak sajátjukként felnevelni.

Az örökbefogadó házaspár reménye, hogy idős korukra az Imriske gyámoltássa majd őket, ezzel elveszett. A gyermek szorult az ó áldozatos gondozásukra, amit viszont nem bírnak. Az örökbefogadás felbontását egyelőre elutasították, mert a gyulai gyermekvédelmi intézet nem járult hozzá. Véleménye szerint a vér szerinti szülők otthona nem megfelelő a gyermek számára. Annak idején is ezért került el tőlük a kisgyerek. Az örökbefogadók most kétségbeesetten írják: „Minden erkölcsi és anyagi természetű következményt mi viselünk, amióta nyilvánvalóvá vált a gyermek betegsége”. Érthető, hogy a gyermek egészségéért való hadakozásba már belefáradtak, belefáradtak. Annak idején a vér szerinti anya „elfejtette” megmondani a gyermekvédők intézetben, hogy a kis Imre apjának is hasonló betegsége volt.

Tanulság

Mit lehet most tenni? A gyámügyi eljárás kézikönyvében olvashatjuk: „Ha a felek között a felbontás tekintetében nincs egyetértés, tehát a felbontást csak az egyik fél kérte, ez esetben az örökbefogadást csak a bíróság bontja fel”. Zs.-ék esetében is ennek kell majd történnie, tekintve, hogy a gyermekvédők intézet nem adta beleegyezését az örökbefogadás felbontásához.

Mindebből pedig az a tanulság, hogy a gyermektelen házaspárok ne csecsemőkorból fogadjanak magukhoz örökre kislányt vagy kisfiút. Az örökbefogadókot erről minden esetben lebeszéljük a gyermekvédők intézetek is, éppen azért, hogy elkerüljük az olyan tragédiákat, mint amely előfordult a Zs.-házaspár és a kis Imre esetében. Ezek múltával már mindenképpen nehéz az örökbefogadás felbontása, nemcsak a hivatali ügyintézés miatt, hanem azért, mert a kölcsön-

sen kifejlődött érzelmeiket, szeretetet nem lehet megszakítani egy tollvonással, sem az örökbefogadó szülőiben, sem a gyermekben.

Boldog család

Kati úgy került be faluról a középiskolába. A beira kózsánál észrevették a pedagógusok, hogy valójában az anyakönyvben bejegyzett apja neve nem stimmel. Erről a gyerekek nem szültek semmit, hanem a szülőivel közölték az észrevételt. S nagyon helyesen tették. Kati ugyanis vérszerinti apjáról nem tud semmit. Úgy tudja és úgy is érzi, hogy mindig is az volt az édesapja, aki picit korától kezdve mind a mai napig szeretettel csüng rajta. Szemfényének tekint a kislányt, aki a nevét is viseli. Csak a kis faluban tudtak arról, hogy Kati nem vérszerinti lánya. A faluból azonban beköltöztek a városba, a kislányt an jával pedig csöndben, feltűnés nélkül házasságot kötött. Szépen éltek eddig, s ha a pedagógusok a beiratkozásnál nem elég tapintatosak, talán egy életre felzaklatják a serdülő kislány életét. Mindössze hivatalos írás kell arról, hogy Kati vérszerinti is örökre fogadja apja. Ezért is kereste fel a kerületi tanácsot a férj és feleség, hogy Kati tudta nélkül csöndben kiigazítsák az anyakönyvi beírást. Noha a kislány már elmúlt 12 éves, az ő beleegyezését ehhez nem kell kérni, mivel az örökbefogadó apát eddig is vérszerintinek ismerték.

S a tanácsnál tapintatosan járnak el. Katinak nem kell tudnia, hogy a háta mögött mibe „mesterkednek” a felnőttek.

L. F.

Szóvá tesszük

Díszítés?

Örömmel vettük tudomásul, hogy a nyáron kiállítások rendeztek lengyel kozmetikai cikkekből a Klauzál téren. Később ugyanebben a teremben szebbnél-szebb hangszerket tekinthettek meg a látogatók. Az illetékesek még annak idején — helyesen — díszítő papírbevonattal borították a bejáratot és a kirakati rész keretét.

Mi, Ságvártelep lakói örömmel fogadtuk a korszerű önkiszolgáló bolt és új fodrászüzlet létesítését. A vendéglő azonban, amely szintén újdonság számunkra egy telepen, elkieseríti a jobb érzésű embereket. Előtte a járdán teherkocsik, szekeresek, taxik állnak s az aszfalt töredezik, lassan teljesen eltűnik. Jó lenne megszüntetni ezt az áldatlan állapotot.

Szabó János utca lakói

Nem állt meg a busz

November 4-én délután a Bécsi körüti megállónál várakoztam négyéves kislányommal a Gyáláret felé menő 16 óra 45-ös autóbuszra. Nemsokára befordult a sarkon a busz, de a megállónál csak lassított, a vezető közben végignézett rajtunk az ablakon át s anélkül, hogy az ajtót kinyitották volna, tovább haladt. Hogy lehet embernek emberrel így viselkedni?

Papos Mihályné Alsóvárosi If. 117.

Elmaradt a javítás

Néhány héttel korábban elromlott a televízióm, amit azonnal jelentettem a Szegedi Ktsz javítórészlegnek. Megígérték, hogy másnap kijönnek és megjavítják, de hiába várakoztunk. Napok, hetek teltek el, de szakember nem jött felénk. A család egyetlen szórakozása gyönyörködni a képernyőn látható műsorokban. Sajnos jelenleg ez lehetetlen. Meddig várjunk még kérésünk orvoslására?

Pesti István Kiskundorozsma

Könnyűnek érzi magát

— Rossz a masina, emberek?

— Nem rossz az — böktek felém, szinte szúrt a tekintetük —, de nem csépelek ám, csak akkor ha hazavihetjük a gabonát! Megdolgoztunk érte, azt a... — s el-elkanyarították amúgy jó hosszan, magyarosan a mondat végét.

Ráismertem néhány emberre még a kerületi pártbizottságon találkoztam velük, azokat igyekeztem csöndes szóval, halk beszélgetéssel jobb belátásra bírni. No végre feldohogott a gép, folytatódott a cséplés, de csak úgy komótosan, kelletlenül láttak a dologhoz.

— Híjnye... — bökte oldalba egyik idős ember másik sok nyarat megélt társát — odanézz, tudja ám kötni a zsák száját...!

Ezzel kicsit megfogtam őket magamnak. Szakszerűen kötöztem a zsákok, értettem hozzá. Csak néztek, már megintogva hitükben kicsit elismeréssel. Látták, hogy nemcsak a dirigálásról értek, hanem a dolog sem esz meg. Azért este, amikor beültünk egy helyiségbe megvitatni, hogy a közös gabonáját lehet-e vagy sem csak úgy egyszerűen a hazai csürbe cipelni, bizony megnéztem, hogy nincs az ablaknak keresztfája a hátam mögött, s megnyugtatót a gondolat, hogyha kell, hát ott menekülhetek majd haragjuk elől.

Erre ugyan nem került sor, de hevesen parázslott a vita odabenn, annyi bizonyos. A végét is tanúsíthatják a jelenlevők: a közönsben maradt a gabona.

kilogramm fehér répát, 10 kilogramm vöröshagymát, 9 kilogramm levestészta. Pirospaprikából egy egész kilót meg tíz deka borsot mellé. A pörköltözhöz 80 kilogramm fejet, lábat vásárolt.

Szalontaiék két éve költöztek Szegedre. Ma a Szegedi Konzevrgyárban dolgozik; konyhavezető. Tíz munkatársával jelenleg 564 ember részére főzik az ebédet, meg uzsonnát készítenek a bölcsődés, óvodás apróságok részére. Megrendeli a főzni valót bevételezi a raktárba, ahonnan azután kiadja az általa összeállított menühöz minden nap a szükséges nyersanyagot. Ellenőrzi, hogy minden a fazekakba kerüljön — nem panaszként említi, nagyon becsületes munkatársakkal van körülveve, csak hogy ez is a feladatai közé tartozik — analitikus könyvelést vezet, s most készülő az év végi nagy leltározásra.

— Azt mondaná a férjem, hogy dicsekszem — akarja elútni a választ, amikor otthona felől érdeklődöm. Az

igazság nem dicsekvés! Az otthona éppen úgy ragyog a tisztaságtól, mint ahogy itt az üzemben sem túri maga körül a rendtelenség. Az üzemi konyhát körülölelő ételszag sem akadályozhatja meg abban, hogy szinte minden este meleg étellel fogadja a férjét és a kisebbik lányát, Ilonkát, aki most hetedik osztályos.

— A férjem is szívesen segít a háztartásban ha megkérem — teszi néhány mondatos mondókája végére igaz elismeréssel. Sokat dolgozik, de könnyűnek érzi a munkát, mert szívesen teszi nem teher számára.

— A lányom, a nagyobb már férjnél van. Iskolába jár — képesítés nélküli tanító jelenleg — rendbetartja otthonát, tanít és gyermeket nevel.

Szalontai Józsefnének egyéves unokája van. Büszke a kicsire, s nagyon boldogan mondja, hogy ő már nagymama. Olyan mint a legtöbb; imádják az unokáját, sokat dolgozik, sohasem fárad el, — s mind emellett esinos fiatalasszony.

Méry Éva

DONÁSZY KÁLMÁN

A Dél-Magyarország ősei

Amikor legutóbb, Szeged felszabadulásának huszadik évfordulóján ellátogattam a Dél-Magyarország szerkesztőségébe, kissé tanácstalanul néztem körül, mint aki a nagy házbán elvétette a bejáratot, s úgy látja, hogy nem keresett helyen jár. Már régen koptattam vidéki szerkesztőségek küszöbét, az emlékezetem pedig makacsul őrzi az egykor bevesződött képeket, kivált, ha azok az ifjúság idején rajzolódtak lelkünkbe. Csöppet sem hajlandó számolni azzal, hogy a nagy fordulatot tett idő még az olyan kisebb jelentőségű dolgokban is lényeges változásokat hozott, mint amilyen egy vidéki szerkesztőség helyiségeinek berendezése. Úgy topogtam ott a süppedő szőnyegeken, a díszes könyvszekrények, finom bútorok és kényelmes klubfotójkó meg-hitt enteriőrjében, mint Ripp van Winkle, aki húszéves álmából fölébredve nem ismer rá a városra csoperedett falujára. Az öreg újságíró, aki annak idején álmodni sem mert ilyen fényes szerkesztőségi otthonról, csak dörszölte szemét, és ha nem olvassa el a hallban kétszer is a főlirat, hogy „Szerkesztőség”, hát bizisten azt hiszi, hogy egy előkelő klub reprezentatív helyiségeiben jár. Aztán pedig — mitagadás — kicsit el is érzékenyült, hogy lám, végre ezt is megérthette! Hogy műhelyének méltóságát és komoly európai nivójú megjelenési formájával is megtisztelik az újságíró munkáját.

Mert bizony a múlt egyáltalán nem kényeztette ezirányban sem a kopott szerkesztőségi asztalok robotcsait. De hát milyen is volt az a régi szerkesztőségi élet? — faggattak kedves fiatal kollégám. — És milyen körülmények között íródtak, készültek a most jubiláló lap elődei? Megígérttem, hogy majd elmondom. Hát tessék!...